

Sygn. akt IV CSK 488/13

POSTANOWIENIE

Dnia 18 lutego 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z powództwa K. K.

przeciwko E. K.

o zapłatę

oraz z powództwa wzajemnego E. K.

przeciwko K. K.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 18 lutego 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego (powoda wzajemnego)

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 19 kwietnia 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

II. oddala wniosek powoda o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Pozwany E. K. w skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 19 kwietnia 2013 r., wydanego w sprawie o zapłatę, zarzucając naruszenie art. 65 § 2 w zw. z art. 473 § 1 k.c. oraz art. 100 zd. 1 k.p.c., wniósł o przyjęcie skargi do rozpoznania ze względu na „potrzebę wykładni przepisów prawa materialnego, tj.: art. 65 § 2 k.c., w zw. z art. 473 § 1 k.c., jak i art. 100 zd. 1 k.p.c.

Wyżej wymienione przepisy wymagają wykładni nie budzącej na przyszłość żadnych wątpliwości w doktrynie w kwestii:

Czy sąd II instancji, bez ustalenia nowego (innego stanu faktycznego sprawy) może bez podania jakichkolwiek podstaw prawnych, ustalić znaczenie przepisu art. 65 § 2 k.c. odmiennie, niż ustalił to sąd I instancji?

Czy sąd II instancji może nie uszanować decyzji sądu I instancji w kwestii dokonania stosunkowego rozdzielenia kosztów procesu, w przypadku ustalenia częściowego wygrania sprawy przez jedną stronę i częściowego wygrania sprawy przez drugą stronę, o czym stanowi art. 100 zd. 1 k.p.c.”

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może zostać osiągnięty jedynie przez powołanie i właściwe uzasadnienie istnienia wymienionych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje w wyniku oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają przyczynom kasacyjnym wymienionym w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Skarżący powołał się na przyczynę, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., lecz jej nie wykazał.

Pierwsze z postawionych pytań, które miało świadczyć o potrzebie wykładni powołanych w skardze przepisów prawa materialnego, w istocie dotyczy kwestii prawnoprocesowej, nie objętej podstawami skargi, a zatem nie mogło stanowić przyczyny przyjęcia skargi do rozpoznania. Kwestia, której dotyczy drugie pytanie, nie mogła uzasadniać przyjęcia skargi do rozpoznania, gdyż dotyczy rozstrzygnięcia o kosztach procesu, czyli orzeczenia mającego względem zaskarżonego wyroku, rozstrzygającego sprawę co do istoty, charakter jedynie akcesoryjny, wtórny. Nawet zatem gdyby kwestia ta budziła poważne wątpliwości, choć tak nie jest, skarżący nie mógłby się na nią skutecznie powołać (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 kwietnia 2002 r., II CZ 22/02, OSNC 2003, nr 7-8, poz. 104).

W tym kontekście pozostałe wady uzasadnienia wniosku miały jedynie charakter drugorzędny.

Nie stwierdziwszy przyczyn, które uzasadniałyby przyjęcie skargi do rozpoznania, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

Zawarty w piśmie wniesionym dnia 19 sierpnia 2013 r. wniosek powoda o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego nie został uwzględniony, jako złożony po terminie, a zatem bezskutecznie (art. 398⁷ § 1 w zw. z art. 167 k.p.c.).

aw

jw